

Butlletí del Consell General

Núm. 50/2006

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2006

SUMARI

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Pròrroga al termini per a la presentació d'esmenes al **Projecte de llei d'inversions estrangeres al Principat d'Andorra.** pàg. 2

Pròrroga al termini per a la presentació d'esmenes al **Projecte de llei de societats anònimes i de responsabilitat limitada.** pàg. 2

Pròrroga al termini per a la presentació d'esmenes al **Projecte de llei de la comptabilitat dels empresaris.** pàg. 2

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.6 Tractats internacionals

Admissió a tràmit i publicació de la **Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda i al Protocol opcional al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, fets a Ginebra el 20 d'abril de 1929, i obertura del termini de presentació d'esmenes.** pàg. 2

4- IMPULS I CONTROL DE L'ACCIÓ POLÍTICA DEL GOVERN

4.4.3 Preguntes urgents

Publicació de la pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 22 de novembre del 2006, relativa **al cost que tindrà l'anomenada "Cimera sobre el futur d'Europa" que el Govern ha organitzat pels dies 30 de novembre i primer de desembre, amb declaració d'urgència, (Reg. Núm. 1401).** pàg. 15

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 22 de novembre del 2006, exercint les atribucions que li confereix l'article 80 del Reglament del Consell General, ha acordat a demanda del M. I. Sr. Enric Tarrado Vives, president del Grup Parlamentari CDA + Segle XXI, prorrogar el termini per a la presentació d'esmenes al **Projecte de llei d'inversions estrangeres al Principat d'Andorra**. El nou termini finalitza el dia 4 de desembre del 2006, a les 13.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2006

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 22 de novembre del 2006, exercint les atribucions que li confereix l'article 80 del Reglament del Consell General, ha acordat a demanda del M. I. Sr. Enric Tarrado Vives, president del Grup Parlamentari CDA + Segle XXI, prorrogar el termini per a la presentació d'esmenes al **Projecte de llei de societats anònimes i de responsabilitat limitada**. El nou termini finalitza el dia 4 de desembre del 2006, a les 13.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2006

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 22 de novembre del 2006, exercint les atribucions que li confereix l'article 80 del Reglament del Consell General, ha acordat a demanda del M. I. Sr. Enric Tarrado Vives, president del Grup Parlamentari CDA + Segle XXI, prorrogar el termini per a la presentació d'esmenes al **Projecte de llei de la comptabilitat dels empresaris**. El nou termini finalitza el dia 4 de desembre del 2006, a les 13.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2006

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.6 Tractats internacionals

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 22 de novembre del 2006, ha examinat el document que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern, en data 6 de novembre, sota el títol **Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda i al Protocol opcional al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, fets a Ginebra el 20 d'abril de 1929** i, exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit, sota la qualificació de Tractat Internacional i procedir a la seva tramitació com a tal.
2. D'acord amb l'article 92.2, ordenar la seva publicació i obrir un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes. Aquest termini finalitza el dia 14 de desembre del 2006, a les 17.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2006

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda i al Protocol opcional al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, fets a Ginebra el 20 d'abril de 1929

El Conveni per a la repressió de la falsificació de moneda, fet a Ginebra el 20 d'abril de 1929, així com el seu Protocol opcional, són tractats internacionals de caràcter multilateral, ja que s'emmarquen dins de

l'activitat codificadora de la Societat de Nacions (SDN), primera organització internacional amb vocació universal, creada després de la Primera Guerra Mundial per la Conferència de Versalles el 28 d'abril de 1919, amb l'objectiu de mantenir la solidaritat entre els pobles democràtics.

Aquesta organització va assentar les bases que van permetre la creació de l'Organització de les Nacions Unides, i a l'endemà de la Segona Guerra Mundial el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides va acceptar assumir les funcions de dipositari dels instruments de la Societat de Nacions. A partir d'aquest moment, els tractats de la SDN van esdevenir oberts a tots els membres de les Nacions Unides.

El Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda pretén protegir la seguretat en el tràfic jurídic en matèria de falsificació de moneda, i per això estableix una normativa per a la repressió de la falsificació de moneda a nivell internacional que defineix el concepte de moneda així com les infraccions de dret comú que han de ser castigades pels estats part, alhora que pretén desenvolupar la col·laboració directa internacional en matèria de prevenció i repressió de la falsificació de moneda mitjançant les oficines centrals creades en el marc de la legislació nacional de cada estat part.

El Conveni permet reforçar la cooperació internacional per a la lluita contra la falsificació de tot tipus de moneda, nacional o no. Així mateix, en el cas que Andorra en un futur tingui la possibilitat d'encunyar euros andorrans, això implicaria que es conformés prèviament a la normativa del Conveni esmenat.

La regulació interna del Principat d'Andorra relativa a la tipificació i al càstig de les conductes en matèria de falsedat de moneda recollida en el Codi penal andorrà en vigor des del 23 de setembre del 2005 s'adequa a les disposicions del Conveni.

Nogensmenys, l'article 10 del Conveni obliga a què les conductes tipificades com a infraccions de dret comú, enumerades a l'article 3, siguin susceptibles d'extradició. Aquesta disposició és parcialment incompatible amb l'article 431.4 i l'article 512 del Codi penal i la legislació andorrana en matèria d'extradició, ja que el Codi penal assenyala una pena inferior a un any de presó en el cas de rebre moneda falsa sense tenir-ne coneixement, i expedir-la després de conèixer-ne la seva inautenticitat, però la Llei qualificada d'extradició del 28 de novembre de 1996 preveu que només poden donar lloc a extradició els fets castigats amb una pena igual o superior a un any de privació de llibertat.

En aquest sentit, el Principat d'Andorra, de conformitat amb l'article 22 del Conveni, formula la reserva següent:

“Vistes les disposicions de l'article 431 del Codi penal andorrà i de l'article 2 apartat a) de la Llei qualificada de l'extradició, l'extradició prevista a l'article 10 del present Conveni s'atorga en el cas de la persona que, havent rebut moneda falsa tenint-ne coneixement, intenta posar-la o la posa en circulació després de conèixer-ne la seva inautenticitat.”

Aquest Conveni compta amb una acceptació àmplia ja que hi participen més de 80 estats, entre els qual figuren petits estats com Mònaco (21 d'octubre de 1931) o San Marino (18 d'octubre de 1967).

El Protocol opcional aporta principalment una sèrie de clarificacions sobre la interpretació que els estats han de fer de determinades disposicions del Conveni: estableix que, en primer lloc, els estats part han de considerar la falsificació de l'estampament posat en un bitllet de banc per fer-lo vàlid en un país determinat com a constitutiva d'una falsificació de bitllet; deixa al lliure arbitri dels estats parts la determinació del règim de les circumstàncies atenuants, com també els drets d'indult i d'amnistia; i precisa que les parts contractants només estan obligades a executar les comissions rogatòries en la mesura prevista per la seva legislació nacional.

Tenint en compte l'exposat s'aprova:

L'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda i al Protocol opcional al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, fets a Ginebra el 20 d'abril de 1929.

El Ministeri d'Afers Exteriors, Cultura i Cooperació donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Conveni i d'aquest Protocol.

Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, signat a Ginebra el 20 d'abril de 1929

Els textos oficials són en anglès i francès. Aquest Conveni i el seu Protocol van ser registrats per la Secretaria, de conformitat amb l'article 28 del Conveni, el 22 de febrer de 1931, la data en què va entrar en vigor.

Sa Majestat el Rei d'Albània; el president del Reich alemany; el president dels Estats Units d'Amèrica; el president Federal de la República d'Àustria; Sa Majestat el Rei dels belgues; Sa Majestat el Rei de la Gran Bretanya, d'Irlanda i dels territoris britànics d'ultramar, emperador de l'Índia; Sa Majestat el Rei dels búlgars; el president del Govern nacional de la

República de la Xina; el president de la República de Colòmbia; el president de la República de Cuba; Sa Majestat el Rei de Dinamarca; el president de la República de Polònia, per la ciutat lliure de Danzig; Sa Majestat el Rei d'Espanya; el president de la República francesa; el president de la República hel·lènica; Sa Altesa Sereníssima el Regent del Regne d'Hongria; Sa Majestat el Rei d'Itàlia; Sa Majestat l'emperador del Japó; Sa Altesa Reial la Gran Duquesa de Luxemburg; Sa Altesa Sereníssima el Príncep de Mònaco; Sa Majestat el Rei de Noruega; el president de la República de Panamà; Sa Majestat la Reina dels Països Baixos; el president de la República de Polònia; el president de la República portuguesa; Sa Majestat el rei de Romania; Sa Majestat el Rei dels serbis, croats i eslovens; el Comitè Central Executiu de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques; el Consell Federal Suís; el president de la República txecoslovaca,

AMB EL DESIG DE FER CADA COP MÉS EFICACES LA PREVENCIÓ I LA REPRESSIÓ DE LA FALSIFICACIÓ DE LA MONEDA, HAN DESIGNAT COM A PLENIPOTENCIARIS SEUS:

Sa Majestat el Rei d'Albània:

DR. STAVRO STAVRI, ENCARREGAT DE NEGOCIS A PARÍS;

El president del Reich alemany:

DR. ERICH KRASKE, "VORTRAGENDER LEGATIONS RAT" AL MINISTERI D'AFERS EXTERIORS;

DR. WOLFGANG METTGENBERG, "MINISTERIAL RAT" AL MINISTERI DE JUSTÍCIA DEL REICH;

DR. VOCKE, "GEHEIMER FINANZRAT", MEMBRE DEL "REICHSBANKDIREKTORIUM";

El president dels Estats Units d'Amèrica:

SR. HUGH R. WILSON, ENVIAT EXTRAORDINARI I MINISTRE PLENIPOTENCIARI AL CONSELL FEDERAL SUÍS;

El president Federal de la República d'Àustria:

DR. BRUNO SCHULTZ, DIRECTOR DE LA POLICIA, CAP DE LA SECCIÓ DE LA POLICIA CRIMINAL A LA PREFECTURA DE LA POLICIA DE VIENA;

Sa Majestat el Rei dels belgues:

SR. SERVAIS, MINISTRE D'ESTAT, FISCAL GENERAL HONORARI AL TRIBUNAL D'APEL·LACIÓ DE BRUSSEL·LES;

Sa Majestat el Rei de la Gran Bretanya, d'Irlanda i dels territoris britànics d'ultramar, emperador de l'Índia:

Per a la Gran Bretanya i Irlanda del Nord i totes les parts de l'Imperi britànic que no són membres separats de la Societat de Nacions:

SIR JOHN FISCHER WILLIAMS, CONSELLER JURÍDIC BRITÀNIC A LA COMISSIÓ DE REPARACIONS;

SRA. LESLIE S. BRASS, "ASSISTANT PRINCIPAL AT THE HOME OFFICE";

Per a l'Índia:

SR. VERNON DAWSON, C.I.E., "PRINCIPAL AT THE INDIA OFFICE";

Sa Majestat el Rei dels búlgars:

SR. D. MIKOFF, ENCARREGAT DE NEGOCIS A BERNA;

El president del Govern nacional de la República de la Xina:

SR. LONE LIANG, CONSELLER DE LA LEGACIÓ DE LA XINA PROP DEL PRESIDENT DEL REICH ALEMANY;

El president de la República de Colòmbia:

DR. ANTONIO JOSÉ RESTREPO, ENVIAT EXTRAORDINARI I MINISTRE PLENIPOTENCIARI, DELEGAT PERMANENT ACREDITAT A LA SOCIETAT DE NACIONS;

El president de la República de Cuba:

SR. G. DE BLANCK Y MENOCA, ENVIAT EXTRAORDINARI I MINISTRE PLENIPOTENCIARI, DELEGAT PERMANENT ACREDITAT A LA SOCIETAT DE NACIONS;

SR. MANUEL R. ALVAREZ, AGREGAT COMERCIAL DE LA DELEGACIÓ PERMANENT ACREDITADA A LA SOCIETAT DE NACIONS;

Sa Majestat el Rei de Dinamarca:

SR. WILLIAM BORBERG, DELEGAT PERMANENT ACREDITAT A LA SOCIETAT DE NACIONS;

El president de la República de Polònia, per la ciutat lliure de Danzig;

SR. FRANÇOIS SOKAL, MINISTRE PLENIPOTENCIARI, DELEGAT DE LA REPÚBLICA DE POLÒNIA ACREDITAT A LA SOCIETAT DE NACIONS;

SR. JOHN MUHL, FISCAL PRIMER I CAP DE LA POLICIA CRIMINAL DE LA CIUTAT LLIURE;

Sa Majestat el Rei d'Espanya:

SR. MAURICIO LOPEZ ROBERTS, MARQUÈS DE LA TORREHERMOSA, ENVIAT EXTRAORDINARI I MINISTRE PLENIPOTENCIARI AL CONSELL FEDERAL SUÏS;

El president de la República francesa:

COMTE DE CHALENDAR, AGREGAT FINANCIER A L'AMBAIXADA PROP DE SA MAJESTAT BRITÀNICA;

El president de la República hel·lènica:

SR. MÉGALOS CALOYANNI, CONSELLER HONORARI AL TRIBUNAL SUPERIOR D'APEL·LACIÓ DEL CAIRE;

Sa Altesa Sereníssima el Regent del Regne d'Hongria:

SR. P. DE HEVESY DE HEVES, MINISTRE RESIDENT, DELEGAT PERMANENT ACREDITAT A LA SOCIETAT DE NACIONS;

Sa Majestat el Rei d'Itàlia:

COMMENDATORE DR. UGO ALOISI, CONSELLER AL TRIBUNAL DE CASSACIÓ, AGREGAT AL MINISTERI DE JUSTÍCIA;

Sa Majestat l'emperador del Japó;

SR. RAIZABURO HAYASHI, FISCAL GENERAL DEL TRIBUNAL DE CASSACIÓ;

SR. SHIGERU NAGAI, DIRECTOR DE LA CASA DE LA MONEDA;

Sa Altesa Reial la Gran Duquessa de Luxemburg:

SR. CHARLES G. VERMAIRE, CÒNSOL A GINEBRA;

Sa Altesa Sereníssima el Príncep de Mònaco:

SR. RODOLPHE ELLÈS, VICECÒNSOL A GINEBRA;

Sa Majestat el Rei de Noruega:

SR. CHR. L. LANGE, SECRETARI GENERAL DE LA UNIÓ INTERPARLAMENTÀRIA;

El president de la República de Panamà:

DR. AROSEMENA, SECRETARI D'ESTAT D'AFERS EXTERIORS;

Sa Majestat la Reina dels Països Baixos:

BARÓ A. A. VAN DER FELTZ, EXCAP DE L'OFICINA CENTRAL NEERLANDESA PER A LA REPRESSIÓ DE LES FALSIFICACIONS, EXFISCAL GENERAL AL TRIBUNAL D'APEL·LACIÓ D'AMSTERDAM;

SR. P. J. GERKE, TRESORER GENERAL AL DEPARTAMENT DE FINANCES DE LES ÍNDIES NEERLANDESES;

SR. K. H. BROEKHOFF, COMISSARI DE LA POLICIA DE L'ESTAT, INSPECTOR EN CAP DE LA POLICIA;

El president de la República de Polònia:

SR. FRANÇOIS SOKAL, MINISTRE PLENIPOTENCIARI, DELEGAT A LA SOCIETAT DE NACIONS;

DR. VLADZIMIERZ SOKALSKI, JUTGE AL TRIBUNAL SUPREM;

El president de la República portuguesa:

DR. JOSÉ CAEIRO DA MATTA, DIRECTOR DEL BANC DE PORTUGAL, PROFESSOR DE DRET A LA UNIVERSITAT DE LISBOA;

Sa Majestat el Rei de Romania:

SR. CONSTANTIN ANTONIADE, ENVIAT EXTRAORDINARI I MINISTRE PLENIPOTENCIARI ACREDITAT A LA SOCIETAT DE NACIONS;

SR. VESPASIEN V. PELLA, PROFESSOR DE DRET PENAL A LA UNIVERSITAT DE JASSY;

SR. PASCAL TONCESCO, ADVOCAT AL TRIBUNAL D'APEL·LACIÓ;

Sa Majestat el Rei dels serbis, croats i eslovens:

DR. THOMAS GIVANOVITCH, PROFESSOR DE DRET PENAL A LA UNIVERSITAT DE BELGRAD;

El Comitè Central Executiu de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques:

SR. GEORGES LACHKEVITCH, CONSELLER JURÍDIC DE L'AMBAIXADA DE LA UNIÓ, PROP DEL PRESIDENT DE LA REPÚBLICA FRANCESA;

SR. NICOLAS LIUBIMOV, AGREGAT A L'AMBAIXADA DE LA UNIÓ, PROP DEL PRESIDENT DE LA REPÚBLICA FRANCESA;

El Consell Federal Suïs:

SR. E. DELAQUIS, CAP DE LA DIVISIÓ DE POLICIA DEL DEPARTAMENT FEDERAL DE JUSTÍCIA I POLICIA, PROFESSOR DE DRET A LA UNIVERSITAT DE BERNA;

El president de la República txecoslovaca:

SR. JAROSLAV KALLAB, PROFESSOR DE DRET PENAL I INTERNACIONAL A LA UNIVERSITAT DE BRNO;

ELS QUALS, DESPRÉS D'HAYER PRESENTAT ELS SEUS PLENS PODERS, TROBATS EN BONA I DEGUDA FORMA, HAN CONVINUT LES DISPOSICIONS SEGÜENTS:

Part I

Article 1

Les altes parts contractants reconeixen les regles exposades a la part I d'aquest Conveni com el mitjà més eficaç, en les circumstàncies actuals, per prevenir i reprimir les infraccions de falsificació de moneda.

Article 2

En aquest Conveni, per la paraula *moneda* s'entén el paper moneda, incloent-hi els bitllets de banc, i la moneda metàl·lica, que siguin de curs legal.

Article 3

S'han de castigar com a infraccions de dret comú:

1. Tota fabricació fraudulenta o alteració de moneda, sigui quin sigui el mitjà emprat per produir-ne el resultat.
2. La posada en circulació fraudulenta de moneda falsa.
3. Els fets, amb l'objectiu de posar en circulació, d'introduir al país o de rebre o procurar-se moneda falsa, sabent que ho és.
4. Les temptatives de cometre aquestes infraccions i el fet de participar-hi intencionadament.
5. Els fets fraudulents de fabricar, rebre o procurar-se instruments o altres objectes destinats, per la seva naturalesa, a la fabricació de moneda falsa o a l'alteració de les monedes.

Article 4

Cadascun dels fets previstos a l'article 3, si són comesos en països diferents, han de ser considerats com una infracció diferent.

Article 5

No s'ha d'establir, des del punt de vista de les sancions, cap distinció entre els fets previstos a l'article 3, segons es tracti d'una moneda nacional o d'una moneda estrangera; aquesta disposició no pot estar sotmesa a cap condició de reciprocitat legal o convencional.

Article 6

Els països que admeten el principi de la reincidència internacional reconeixen, dins les condicions establertes per les legislacions respectives, les condemnes estrangeres pronunciades amb motiu d'un dels fets previstos a l'article 3, com a generadores d'aquesta reincidència.

Article 7

En la mesura en què la constitució de parts civils sigui admesa per la legislació interna, les parts civils estrangeres, incloent-hi, si escau, l'alta part contractant la moneda de la qual ha estat falsificada, han de gaudir de l'exercici de tots els drets reconeguts als habitants per les lleis del país on es jutja el cas.

Article 8

Als països que no admeten el principi d'extradició dels nacionals, els seus nacionals que han tornat al territori del seu país, després d'haver estat declarats culpables a l'estranger de fets previstos a l'article 3, han de ser castigats de la mateixa manera que si el fet hagués estat comès en el seu territori, fins i tot en cas que el culpable hagi adquirit la seva nacionalitat amb posterioritat a la comissió de la infracció.

Aquesta disposició no és aplicable si, en un cas semblant, no es pogués acordar l'extradició d'un estranger.

Article 9

Els estrangers que han comès a l'estranger qualsevol dels fets previstos a l'article 3, i que es troben en el territori d'un país la legislació interna del qual admet, com a regla general, el principi del processament de les infraccions comeses a l'estranger, han de ser castigades de la mateixa manera que si el fet hagués estat comès en el territori d'aquest país.

L'obligació de processament està subjecta a la condició que l'extradició hagi estat sol·licitada i que el país requerit no pugui lliurar la persona inculpada per una raó que no tingui cap relació amb el fet.

Article 10

Els fets determinats a l'article 3 es consideren de ple dret inclosos com a supòsits que donen lloc a extradició en tot tractat d'extradició conclòs o que s'hagi de concloure entre les diverses altes parts contractants.

Les altes parts contractants que no subordinen l'extradició a l'existència d'un tractat o una condició de reciprocitat reconeixen, des d'ara, els fets previstos a l'article 3 com a supòsits d'extradició entre elles.

L'extradició es concedeix de conformitat amb el dret del país requerit.

Article 11

Les monedes falses, així com els instruments i els altres objectes designats a l'apartat 5 de l'article 3, han de ser embargats i confiscats. Aquestes

monedes, instruments i objectes, després de ser confiscats, han de ser lliurats, a petició seva, sigui al govern, sigui al banc d'emissió de les monedes en qüestió, amb excepció de les peces de convicció la conservació de les quals en els arxius penals sigui imposada per la llei del país on han tingut lloc les diligències, i les mostres la transmissió de les quals a l'oficina central, esmentada a l'article 12, es consideri útil. En tot cas, tots aquests objectes han de ser inutilitzats.

Article 12

A cada país, les investigacions en matèria de falsificació de moneda, dins del marc de la legislació nacional, han d'estar organitzades per una oficina central.

Aquesta oficina central ha d'estar en contacte estret:

- a) Amb els organismes d'emissió.
- b) Amb les autoritats de policia a l'interior del país.
- c) Amb les oficines centrals dels altres països.

Ha de centralitzar, dins de cada país, tota la informació que pugui facilitar la investigació, la prevenció i la repressió de la falsificació de moneda.

Article 13

Les oficines centrals dels diversos països han de comunicar-se directament entre elles.

Article 14

Cada oficina central, en la mesura que ho consideri oportú, ha de remetre a les oficines centrals dels altres països una col·lecció dels exemplars autèntics anul·lats de les monedes del seu país.

Dins els mateixos límits, ha de notificar de manera regular a les oficines centrals estrangeres, facilitant-los totes les informacions necessàries:

- a) Les noves emissions de moneda efectuades al seu país.
- b) La retirada de la circulació i la prescripció de monedes.

Amb excepció dels casos d'interès purament local, cada oficina central, en la mesura que ho consideri útil, ha de notificar a les oficines centrals estrangeres:

1. Els descobriments de monedes falses. La notificació de falsificació de bitllets de banc o de l'Estat ha d'anar acompanyada d'una descripció tècnica dels falsos, facilitada exclusivament per l'organisme d'emissió els bitllets del qual hagin estat falsificats; s'ha de remetre una reproducció fotogràfica o, si és possible, un exemplar del bitllet fals. En casos d'urgència, les autoritats de policia poden transmetre discretament un advertiment i una

descripció sumària a les oficines centrals interessades, sense perjudici de l'advertiment i la descripció tècnica esmentats anteriorment.

2. Les investigacions, diligències, detencions, condemnes, expulsions dels falsificadors, així com eventualment els seus desplaçaments i totes les dades útils, especialment les seves dades personals, les empremtes digitals i les fotografies.

3. Els descobriments detallats de fabricació, indicant si aquests descobriments han permès confiscar totes les falsificacions posades en circulació.

Article 15

Per assegurar, perfeccionar i desenvolupar la col·laboració directa internacional en matèria de prevenció i repressió de la falsificació de moneda, els representants de les oficines centrals de les altes parts contractants han de dur a terme, de tant en tant, conferències amb la participació dels representants dels bancs d'emissió i de les autoritats centrals interessades. L'organització i el control d'una oficina central internacional d'informacions poden constituir l'objecte d'una d'aquestes conferències.

Article 16

La transmissió de les comissions rogatòries relatives a les infraccions previstes a l'article 3 ha d'efectuar-se:

- a) Preferentment per comunicació directa entre les autoritats judicials i, si escau, a través de les oficines centrals.
- b) Per correspondència directa entre els ministres de Justícia dels dos països o per tramesa directa per part de l'autoritat del país requeridor al ministre de Justícia del país requerit.
- c) A través de l'agent diplomàtic o consular del país requeridor en el país requerit; aquest agent ha d'enviar directament la comissió rogatòria a l'autoritat judicial competent o a la que indiqui el govern del país requerit, i ha de rebre directament d'aquesta autoritat els documents que constitueixen l'execució de la comissió rogatòria.

En els casos a) i c), una còpia de la comissió rogatòria ha de ser sempre adreçada al mateix temps a l'autoritat superior del país requerit.

A falta d'acord en sentit contrari, la comissió rogatòria ha d'estar redactada en la llengua de l'autoritat requeridora, llevat que el país requerit en demani una traducció a la seva llengua i certificada conforme per l'autoritat requeridora.

Cada alta part contractant ha d'informar, mitjançant una comunicació dirigida a cadascuna de les altres altes parts contractants, el mètode o els mètodes de transmissió esmentats més amunt, que admet per a

les comissions rogatòries d'aquesta alta part contractant.

Fins que una alta part contractant no faci aquesta notificació, es manté el procediment actual en matèria de comissions rogatòries.

L'execució de les comissions rogatòries no pot donar lloc al reemborsament de taxes o altres despeses que no siguin les despeses de peritatges.

Res en aquest article no pot interpretar-se que constitueix per part de les altes parts contractants un compromís d'admetre, pel que fa al sistema de les proves en matèria repressiva, una derogació de la seva llei.

Article 17

La participació d'una alta part contractant en aquest Conveni no ha d'interpretar-se com que afecti la seva posició sobre la qüestió general de la competència de la jurisdicció penal com una qüestió de dret internacional.

Article 18

Aquest Conveni no afecta el principi que els fets previstos a l'article 3 han de ser qualificats, perseguits i jutjats en cada país, de conformitat amb les regles generals de la seva legislació interna, sense que mai se'ls asseguri la impunitat.

Part II

Article 19

Les altes parts contractants convenen que totes les controvèrsies que puguin sorgir entre elles pel que fa a la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni, i que no puguin ser solucionades per negociacions directes, han de sotmetre's a la decisió del Tribunal Permanent de Justícia Internacional. Si les altes parts contractants entre les quals ha sorgit una controvèrsia, o una d'elles, no són part en el Protocol del 16 de desembre de 1920, relatiu al Tribunal Permanent de Justícia Internacional, aquesta controvèrsia ha de ser sotmesa, a la seva elecció i de conformitat amb les normes constitucionals de cadascuna d'elles, sigui al Tribunal Permanent de Justícia Internacional, sigui a un tribunal d'arbitratge constituït de conformitat amb el Conveni del 18 d'octubre de 1907 per a la solució pacífica dels conflictes internacionals, sigui a qualsevol altre tribunal d'arbitratge.

Article 20

Aquest Conveni, els textos en francès i anglès del qual són igualment fefaents, porten la data d'avui, podrà ser signat fins el dia 31 de desembre de 1929 en nom de qualsevol membre de la Societat de

Nacions i de tot estat no membre que hagi estat representat a la Conferència que ha elaborat aquest Conveni, o al que el Consell de la Societat de Nacions li hagi tramès un exemplar d'aquest Conveni.

Aquest Conveni ha de ser ratificat. Els instruments de ratificació han de ser lliurats al secretari general de la Societat de Nacions, el qual n'ha de notificar la recepció a tots els membres de la Societat i també als estats no membres, a què fa referència el paràgraf anterior.

Article 21

A partir de l'1 de gener de 1930, pot adherir-se a aquest Conveni qualsevol membre de la Societat de Nacions o qualsevol estat no membre dels esmentats a l'article 20 que no l'hagin signat.

Els instruments d'adhesió s'han de remetre al secretari general de la Societat de Nacions, el qual n'ha de notificar la recepció a tots els membres de la Societat i als estats no membres esmentats a l'article 20.

Article 22

Els països que estan disposats a ratificar el Conveni de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 20, o a adherir-s'hi en virtut de l'article 21, però que desitgen estar autoritzats a formular reserves a l'aplicació del Conveni, poden informar de la seva intenció el secretari general de la Societat de Nacions. El secretari general ha de comunicar immediatament aquestes reserves a totes les altes parts contractants en nom de les quals s'hagi dipositat un instrument de ratificació o d'adhesió, i els ha de preguntar si hi volen emetre cap objecció. Si, en el termini de sis mesos des de la data d'aquesta comunicació, cap alta part contractant no ha emès cap objecció, la participació en el Conveni del país que ha formulat la reserva en qüestió es considera acceptada per les altres altes parts contractants sense perjudici d'aquesta reserva.

Article 23

La ratificació d'aquest Conveni per part d'una alta part contractant o la seva adhesió al Conveni implica que la seva legislació i la seva organització administrativa són conformes a les regles formulades en el Conveni.

Article 24

Llevat d'una declaració en sentit contrari d'una alta part contractant en el moment de la signatura, la ratificació o l'adhesió, les disposicions d'aquest Conveni no s'apliquen a les colònies, als territoris

d'ultramar, als protectorats o els territoris sota la seva sobirania o mandat.

No obstant això, les altes parts contractants es reserven el dret d'adherir-se al Conveni, de conformitat amb les disposicions dels articles 21 i 23, per a les seves colònies, territoris d'ultramar, protectorats o territoris sota la seva sobirania o mandat. També es reserven el dret de denunciar-lo separatament de conformitat amb les disposicions de l'article 27.

Article 25

Aquest Conveni no entrarà en vigor fins que no l'hagin ratificat o s'hi hagin adherit cinc membres de la Societat de Nacions o estats no membres. La data de l'entrada en vigor és el norantè dia a partir de la recepció de la cinquena ratificació o adhesió per part del secretari general de la Societat de Nacions.

Article 26

Cada ratificació o adhesió que tingui lloc després de l'entrada en vigor del Conveni, de conformitat amb l'article 25, prendrà efecte el norantè dia a partir de la data de la seva recepció per part del secretari general de la Societat de Nacions.

Article 27

Aquest Conveni pot ser denunciat, en nom de qualsevol membre de la Societat de Nacions o de qualsevol estat no membre, mitjançant una notificació escrita adreçada al secretari general de la Societat de Nacions, que n'ha d'informar tots els membres de la Societat i els estats no membres esmentats a l'article 20. La denúncia tindrà efecte un any després de la data de la seva recepció per part del secretari general de la Societat de Nacions, i només tindrà efecte respecte de l'alta part contractant en nom de la qual hagi estat efectuada.

Article 28

Aquest Conveni serà enregirat pel secretari general de la Societat de Nacions en la data de la seva entrada en vigor.

En testimoni de la qual cosa, els plenipotenciaris més amunt esmentats han signat aquest Conveni.

Fet a Ginebra, el dia vint d'abril de mil nou-cents vint-i-nou, en un sol exemplar, que queda dipositat en els arxius de la Secretaria de la Societat de Nacions, i del qual les còpies certificades conforme seran lliurades a tots els membres de la Societat de Nacions i als estats no membres a què fa referència l'article 20.

Situació del Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, signat a Ginebra el 20 d'abril de 1929

Entrada en vigor: 22 de febrer de 1931, de conformitat amb l'article 25

Ratificacions o adhesions definitives

Alemanya	3 d'octubre de 1933
Antiga Iugoslàvia	24 de novembre de 1930
Àustria	25 de juny de 1931
Bèlgica	6 de juny de 1932
Brasil	1 de juliol de 1938 a
Bulgària	22 de maig de 1930
Colòmbia	9 de maig de 1932
Cuba	13 de juny de 1933
Dinamarca ¹	19 de febrer de 1931
Equador	25 de setembre de 1937 a
Espanya	28 d'abril de 1930
Estònia	30 d'agost de 1930 a
Finlàndia	25 de setembre de 1936 a
Grècia	19 de maig de 1931
Hongria	14 de juny de 1933
Irlanda	24 de juliol de 1934 a
Itàlia	27 de setembre de 1935
Letònia	22 de juliol de 1939 a
Mèxic	30 de març de 1936 a
Mònaco	21 d'octubre de 1931
Noruega ² Vistes les disposicions de l'article 176, apartat 2, del Codi penal ordinari noruec i l'article 2 de la Llei noruega sobre l'extradició de malfactors, l'extradició prevista a l'article 10 d'aquest Conveni no es pot concedir pel delictes esmentats a l'article 3, apartat 2, en el cas que la persona que posa en circulació una moneda falsa l'hagi rebut de bona fe.	16 de març de 1931
Països Baixos	30 d'abril de 1932
Polònia	15 de juny de 1934
Portugal	18 de setembre de 1930
Romania	7 de març de 1939
Txecoslovàquia	12 de setembre de 1931
Turquia	21 de gener de 1937 a
Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques ³	13 de juliol de 1931

Signatures encara no seguides de ratificació

Albània

Estats Units d'Amèrica

Índia

Tal com estableix l'article 24 del Conveni, aquesta signatura no inclou els territoris de cap príncep ni cap sota la sobirania de Sa Majestat.

Japó

Luxemburg

Panamà

Xina

Actes posteriors a la data en què el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides assumeix les funcions de dipositari

Participant ^{4,5}	Ratificació, adhesió (a), successió (d)
Algèria ⁶	17 de març de 1965 a
Antiga República Iugoslava de Macedònia	7 de març del 2005 d
Austràlia	5 de gener de 1982 a
Bahames	9 de juliol de 1975 d
Benín	17 de març de 1966 a
Bielorússia	23 d'agost del 2001 d
Burkina Faso	8 de desembre de 1964 a
Costa d'Ivori	25 de maig de 1964 a
Croàcia	30 de desembre del 2003 d
Egipte	15 de juliol de 1957 a
Eslovàquia	28 de maig de 1993 d
Eslovènia	9 de maig del 2006 d
Fiji	25 de març de 1971 d
Filipines	5 de maig de 1971 a
França	28 de març de 1958
Gabon	11 d'agost de 1964 a
Geòrgia	20 de juliol del 2000 a
Ghana	9 de juliol de 1964 a
Illes Salomó	3 de setembre de 1981 d
Indonèsia ⁷	3 d'agost de 1982 a
Iraq	14 de maig de 1965 a
Israel	10 de febrer de 1965 a
Kenya	10 de novembre de 1977 a
Kuwait	9 de desembre de 1968 a
Líban	6 d'octubre de 1966 a
Libèria	19 de setembre del 2005 a
Lituània	2 d'abril del 2004 a
Luxemburg	14 de març del 2002
Malàisia ⁸	4 de juliol de 1972 a
Malawi	18 de novembre de 1965 a
Mali	6 de gener de 1970 a
Marroc ⁹	4 de maig de 1976 a
Maurici	18 de juliol de 1969 d
Níger	5 de maig de 1969 a
Perú	11 de maig de 1970 a
Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord	28 de juliol de 1959
República Àrab Síria ¹¹	14 d'agost de 1964
República Txeca	9 de febrer de 1996 d
San Marino	18 d'octubre de 1967 a
Santa Seu	1 de març de 1965 a
Senegal	25 d'agost de 1965 a
Singapur	12 de febrer de 1979 d
Sri Lanka	2 de juny de 1967 a
Sud-àfrica	28 d'agost de 1967 a
Suècia	15 de març del 2001 a
Suïsa	30 de setembre de 1948
Tailàndia	6 de juny de 1963 a
Togo	3 d'octubre de 1978 a
Uganda	15 d'abril de 1965 a

Xipre	10 de juny de 1965 a
Zimbabwe	1 de desembre de 1998 d

Declaracions i reserves

(Llevat que s'indiqui el contrari, la data de recepció és la de la ratificació, l'adhesió o la successió.)

Bielorússia

Declaració:

"La República de Bielorússia no està obligada per la reserva a l'article 20 del Conveni, relatiu a les modalitats de comunicació de l'instrument de ratificació al dipositari, ni per la declaració relativa a l'article 19 del Conveni, pel que fa al no-reconeixement de la jurisdicció del Tribunal Permanent de Justícia Internacional i el recurs a tot altre procediment arbitral que el del Tribunal esmentat com a mitjà per resoldre les controvèrsies entre els estats, formulades per la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques en el moment de la signatura del Conveni."

Luxemburg

Declaració:

"El procurador general de l'Estat està designat per fer la funció d'oficina central en el sentit de l'article 12 del Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, signat a Ginebra el 20 d'abril de 1929.

La designació del procurador general de l'Estat com a oficina central és sense perjudici de l'execució de les missions especificades als articles 12 a 16 del Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda o en els actes legislatius comunitaris relatius a la protecció de l'euro contra la falsificació de moneda, per les autoritats o els organismes nacionals legalment habilitats, amb reserva de les modalitats que el procurador general de l'Estat ha de determinar, si escau, en la seva qualitat d'oficina central."

Notificacions en virtut dels articles 12 i 16

(Llevat que s'indiqui el contrari, la data de recepció és la de la ratificació, l'adhesió o la successió.)

Alemanya**Àustria****Bèlgica**

2 de març del 2006

Bèlgica, estat membre de la Unió Europea, ha atorgat a l'Oficina Europea de Policia (Europol) un mandat per lluitar contra la falsificació de l'euro.

Per tal de millorar l'eficàcia del Conveni de Ginebra de 1929, Bèlgica executarà en el futur les seves obligacions de la manera següent:

1. Pel que fa a la falsificació de l'euro, l'Europol exerceix, en el marc de l'objectiu fixat per l'acte del Consell del 26 de juliol de 1995 de creació de l'Oficina Europea de Policia (Conveni Europol) [JOC 316, del 27 de novembre de 1995], les funcions següents que incumbeixen a una oficina central en el sentit dels articles 12 a 15 del Conveni de Ginebra de 1929.

1.1 L'Europol centralitza el tractament, de conformitat amb el Conveni Europol, de totes les dades susceptibles de facilitar les investigacions, la prevenció i la repressió de la falsificació de moneda euro i transmet tota la informació sense demora a les oficines centrals nacionals dels estats membres.

1.2 De conformitat amb el Conveni Europol, concretament amb l'article 18, i amb l'acta del Consell del 12 de març de 1999 que estableix les normes relatives a la transmissió de dades personals per part de l'Europol a estats i institucions terceres [JOC 88, del 30 de març de 1999, acta del Consell modificada per l'acta del 28 de febrer del 2002 (JOC 76, del 27 de març del 2002)], l'Europol s'adreça directament a les oficines centrals dels estats terceres per tal d'executar les obligacions esmentades als punts 1.3, 1.4 i 1.5 d'aquesta declaració.

1.3 Sempre que ho consideri oportú, l'Europol lliura a les oficines centrals dels països terceres una sèrie d'exemplars d'euros autèntics.

1.4 L'Europol notifica regularment a les oficines centrals dels estats terceres les noves emissions de moneda i la retirada de moneda, i facilita tota la informació necessària.

1.5 Excepte en els casos d'interès exclusivament local, l'Europol, sempre que ho consideri oportú, notifica a les oficines centrals dels estats terceres:

Els descobriments d'euros imitats o falsificats. La notificació de la imitació o de la falsificació s'acompanya d'una descripció tècnica de les monedes falses emesa exclusivament per l'organisme d'emissió els bitllets del qual han estat falsificats. Es comunica una fotografia o, si és possible, un exemplar de bitllet fals. En casos d'urgència, les autoritats de la policia

poden lliurar discretament a les oficines centrals dels estats interessats un informe i una descripció sumària, sense perjudici de l'informe i de la descripció tècnica esmentats.

Els detalls relatius al descobriment de les imitacions, indicant si ha estat possible l'embargament de la integralitat de la moneda falsa posada en circulació.

1.6 L'Europol participa en conferències sobre la falsificació de l'euro en qualitat d'oficina central per als estats membres, en el sentit de l'article 15 del Conveni de Ginebra.

1.7 Quan l'Europol no es trobi en mesura d'executar les obligacions esmentades als punts 1.1 a 1.6 de conformitat amb el Conveni Europol, les oficines centrals nacionals dels estats membres romanen competents.

2. Pel que fa a la falsificació de totes les altres monedes i a les funcions que incumbeixen a una oficina central que no han estat delegades a l'Europol en virtut de l'apartat 1, les competències actuals de les oficines centrals nacionals són mantingudes.

Els estats següents han formulat la mateixa notificació que la que figura sota Bèlgica

Dinamarca

Eslovàquia

Estònia

Finlàndia

França

Grècia

Irlanda

Itàlia

Luxemburg

Països Baixos

Polònia

Portugal

República Txeca

Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord

9 de febrer del 2006

Xipre

Letònia

9 de juny del 2005

Autoritat central: Departament de la Policia Econòmica de la Central Criminal

Departament de Policia de la Policia Nacional

Stabu iela 89,

Riga, LV-1009

Letònia

Telefòn: + 371 7208 663

Fax: + 371 7208 706

Adreça electrònica: epb@vp.gov.lv

Lituània

"[...], de conformitat amb l'article 12 del Conveni esmentat, que el Parlament de la República de Lituània designa el Departament de Policia, responsable davant del Ministeri de l'Interior de la República de Lituània, com l'oficina central encarregada de complir les obligacions imposades pel Conveni; [...] a l'efecte de l'aplicació de l'apartat 4 de l'article 16 del Conveni, que el Parlament de la República de Lituània declara que les comissions rogatòries, en virtut de l'article 16, han de ser transmeses a les seves autoritats únicament per l'intermediari de la seva oficina central."

Adhesions pel que fa als territoris

Països Baixos	22 de març de 1954	Antilles Holandeses i Surinam
Regne Unit	13 d'octubre de 1960	Antigua, Bahames (illes), Bassoutoland, Bermudes (illes), Betchoualand (protectorat de), Borneo del Nord, Dominica (illa de la), Falkland (illes), Federació de Rhodèsia i Nyasalàndia, Fiji (illes), Gàmbia, Gibraltar, Gilbert i Ellice (illes), Grenada (illa de la), Guaiana Britànica, Hondures Britànica, Illes Verges Britàniques, Jamaica, Kenya, Maurici (illa), Montserrat, Uganda, Saint Christopher i Nevis i Anguilla, Saint Vincent, Saint Lucia, Salomó britàniques (illes), Sarawak, Sierra Leone, Singapur (Estat de), Swazilàndia, Tanganyika, Trinitat, Zanzíbar
	7 de març de 1963	Barbados i les seves dependències

Notes

1. Segons una declaració formulada pel Govern danès en ratificar el Conveni, aquest només té efecte, pel que fa a Dinamarca, a l'entrada en vigor del Codi penal danès del 15 d'abril de 1930. Atès que aquest Codi va entrar en vigor l'1 de gener de 1933, el Conveni té efecte, per a Dinamarca, a partir de la mateixa data.

2. La reserva de Noruega, que no ha provocat cap objecció per part dels estats als quals ha estat comunicada de conformitat amb l'article 22, ha de considerar-se acceptada.

3. Instrument dipositat a Berlín.

4. En una notificació rebuda el 21 de febrer de 1974, el Govern de la República Democràtica Alemanya indicava que la República Democràtica Alemanya havia declarat la reaplicació del Conveni a comptar del 6 de juny de 1958.

En aquest sentit, el secretari general va rebre, el 2 de març de 1976, la comunicació següent del Govern de la República Federal d'Alemanya:

El Govern de la República Federal d'Alemanya declara, respecte de la comunicació de la República Democràtica Alemanya, del 31 de gener de 1974, relativa a l'aplicació a partir del 6 de juny de 1958 del Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, del 20 d'abril de 1929, que en les relacions entre la República Federal d'Alemanya i la República Democràtica Alemanya l'efecte d'aquesta declaració no es remunta més enllà del 21 de juny de 1973.

Posteriorment, en una comunicació rebuda el 17 de juny de 1976, el Govern de la República Democràtica Alemanya va declarar:

"El Govern de la República Democràtica Alemanya opina que, de conformitat amb les regles aplicables del dret internacional i de la pràctica internacional dels estats, la normativa relativa a la reaplicació dels acords conclusos en virtut del dret internacional és una qüestió que depèn de la competència interior dels estats successors interessats. Conseqüentment, la República Democràtica Alemanya té el dret de determinar la data de reaplicació del Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, del 20 d'abril de 1929, en què se'n declara part per la via de la successió."

5. La República del Vietnam s'havia adherit al Conveni i al Protocol el 3 de desembre de 1964.

6. Amb la reserva següent, que es considera acceptada per les altres parts contractants com a conseqüència del procés de posada en pràctica, de conformitat amb l'article 22 del Conveni:

"La República Algeriana Democràtica i Popular no es considera obligada per l'article 19 del Conveni, que estableix la competència del Tribunal Internacional de Justícia per a totes les controvèrsies relatives al Conveni.

La competència de les jurisdiccions internacionals pot ser admesa excepcionalment en els casos en què el Govern algerià hi hagi donat expressament el seu acord."

7. Amb la reserva següent, que es considera acceptada per les altres parts contractants com a conseqüència del procés de posada en pràctica, de conformitat amb l'article 22 del Conveni:

“El Govern de la República d'Indonèsia no es considera obligat per les disposicions de l'article 19 d'aquest Conveni, ja que opina que tota controvèrsia relativa a la interpretació o a l'aplicació del Conveni només pot sotmetre's a arbitratge o al Tribunal Internacional de Justícia per decisió amb l'acord de totes les parts en la controvèrsia.”

8. Amb la reserva següent, que es considera acceptada per les altres parts contractants com a conseqüència del procés de posada en pràctica, de conformitat amb l'article 22 del Conveni:

“El Govern malaisi [...] no es considera obligat per les disposicions de l'article 19 del Conveni.”

9. Amb la reserva següent, que es considera acceptada per les altres parts contractants com a conseqüència del procés de posada en pràctica, de conformitat amb l'article 22 del Conveni:

“El Regne del Marroc no es considera obligat per l'article 19 del Conveni, que disposa que totes les controvèrsies que poden sorgir respecte d'aquest Conveni han de ser resoltes pel Tribunal Permanent de Justícia Internacional.

No obstant això, pot acceptar la jurisdicció del Tribunal internacional a títol excepcional en els casos en què el Govern marroquí especifiqui expressament que accepta aquesta jurisdicció.”

10. Amb la reserva següent, que es considera acceptada per les altres parts contractants com a conseqüència del procés de posada en pràctica, de conformitat amb l'article 22 del Conveni:

“Els articles 5 i 8 del Conveni no són aplicables pel que fa a les Filipines, mentre l'article 163 del Codi penal revisat i la lletra a de l'apartat 14 de l'article 110, del Reglament dels tribunals de les Filipines no s'hagin modificat de manera que corresponguin a aquestes disposicions del Conveni.”

11. Mitjançant una comunicació rebuda el 14 d'agost de 1964, el Govern de la República Àrab Síria, amb referència al Decret presidencial núm. 1147, del 20 de juny de 1959, segons el qual l'aplicació del Conveni per a la repressió de la falsificació de moneda i el Protocol, signat a Ginebra el 20 d'abril de 1929, s'estenia a la província siriana de la República Àrab Unida, com també al Decret llei núm. 25, promulgat el 13 de juny de 1962 pel president de la República Àrab Síria, ha fet saber al secretari general que la República Àrab Síria es considera part del Conveni i el Protocol esmentats des del 20 de juny de 1959.

Reserva formulada de conformitat amb l'article 22 del Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, fet a Ginebra el 20 d'abril de 1929

“Vistes les disposicions de l'article 431 del Codi penal andorrà i de l'article 2 apartat a) de la Llei qualificada de l'extradició, l'extradició prevista a l'article 10 del present Conveni s'atorga en el cas de la persona que, havent rebut moneda falsa tenint-ne coneixement, intenta posar-la o la posa en circulació després de conèixer-ne la seva inautenticitat.”

Protocol opcional al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, signat a Ginebra el 20 d'abril de 1929

I. Interpretacions

En el moment de procedir a la signatura del Conveni de data d'avui, els plenipotenciaris sotasignats declaren que accepten, pel que fa a les diverses disposicions del Conveni, les interpretacions que s'especifiquen a continuació.

S'entén:

1. Que la falsificació de l'estampillament posat en un bitllet de banc, l'efecte del qual és fer-lo vàlid en un país determinat, constitueix una falsificació de bitllet.
2. Que el Conveni no afecta el dret de les altes parts contractants de regular lliurement, en la seva legislació interna, el règim de les circumstàncies atenuants, com també els drets d'indult i d'amnistia.
3. Que la regla establerta a l'article 4 del Conveni no comporta cap modificació de les regles internes que estableixen les penes en cas de concurrència d'infraccions. No és obstacle perquè un mateix individu, que sigui a la vegada falsificador i emissor, no sigui perseguit només com a falsificador.
4. Que les altes parts contractants només estan obligades a executar les comissions rogatòries en la mesura prevista per la seva legislació nacional.

II. Reserves

Les altes parts contractants que formulen les reserves que s'expressen a continuació subordinant-hi la seva acceptació del Conveni; la seva participació, subjecta a aquestes reserves, és acceptada per les altres altes parts contractants.

1. El Govern de l'Índia formula una reserva per la qual l'article 9 no s'aplica a l'Índia, on no entra en les atribucions del poder legislatiu el fet d'admetre la regla que estableix aquest article.
2. En espera del resultat de les negociacions relatives a l'abolició de la jurisdicció consular de la qual gaudeixen encara els nacionals de certes potències, el Govern xinès no pot acceptar l'article 10, que conté el compromís general per a un govern d'acordar l'extradició d'un estranger acusat de falsificació de moneda per un estat tercer.
3. Pel que fa a les disposicions de l'article 20, la delegació de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques reserva per al seu govern la facultat d'adreçar, si ho desitja, l'instrument de la seva ratificació a un altre estat signatari, a fi que aquest estat en trameti una còpia al secretari general de la Societat de Nacions perquè sigui notificada a tots els estats signataris o adherits.

III. Declaracions

Suïssa

En el moment de signar el Conveni, el representant de Suïssa formula la declaració següent:

"El Consell Federal Suís, no podent assumir cap obligació en relació amb les disposicions penals del Conveni abans que es resolgui afirmativament la qüestió de la introducció a Suïssa d'un codi penal unificat, fa notar que la ratificació del Conveni no pot dur-se a terme en un període determinat.

No obstant això, el Consell Federal Suís està disposat a executar, en la mesura de la seva autoritat, les disposicions administratives del Conveni des del moment que aquest entri en vigor, de conformitat amb l'article 25."

Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques

En el moment de signar el Conveni, el representant de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques formula la declaració següent:

"La delegació de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques, tot i que accepta les disposicions de l'article 19, declara que el Govern de la Unió no es proposa recórrer, en allò que la concerneix, a la jurisdicció del Tribunal Permanent de Justícia Internacional.

Pel que fa a la disposició del mateix article segons la qual les controvèrsies que no es puguin resoldre per negociacions directes se sotmetran a qualsevol altre procediment arbitral diferent del Tribunal Permanent de Justícia Internacional, la delegació de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques declara expressament que l'acceptació d'aquesta

disposició no ha d'interpretar-se en el sentit que modifica el punt de vista del Govern de la Unió pel que fa a la qüestió general de l'arbitratge com a mitjà de solució de controvèrsies entre estats."

Aquest Protocol, en la mesura que crea obligacions entre les altes parts contractants, té la mateixa força, efecte i durada que el Conveni conclòs en la data d'avui, del qual ha de considerar-se una part integrant.

En testimoni de la qual cosa els sotasignats han signat al peu d'aquest Protocol.

Fet a Ginebra, el dia vint d'abril de mil nou-cents vint-i-nou, en un sol exemplar, que serà dipositat als arxius de la Secretaria de la Societat de Nacions i del qual es lliuraran còpies conformes a tots els membres de la Societat de Nacions i a tots els estats no membres representats en la Conferència.

Situació del Protocol opcional al Conveni internacional per a la repressió de la falsificació de moneda, signat a Ginebra el 20 d'abril de 1929

Entrada en vigor: 30 d'agost de 1930

Ratificacions o adhesions definitives

Antiga Iugoslàvia	24 de novembre de 1930
Àustria	25 de juny de 1931
Brasil	1 de juliol de 1938 a
Bulgària	22 de maig de 1930
Colòmbia	9 de maig de 1932
Cuba	13 de juny de 1933
Espanya	28 d'abril de 1930
Estònia	30 d'agost de 1930 a
Finlàndia	25 de setembre de 1936 a
Grècia	19 de maig de 1931
Letònia	22 de juliol de 1939 a
Polònia	15 de juny de 1934
Portugal	18 de setembre de 1930
Romania	7 de març de 1939
Txecoslovàquia	12 de setembre de 1931

Signatures encara no seguides de ratificació

Panamà

Actes posteriors a la data en què el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides assumeix les funcions de dipositari

Algèria	17 de març de 1965 a
Burkina Faso	8 de desembre de 1964 a
Costa d'Ivori	25 de maig de 1964 a
Eslovènia	9 de maig del 2006 d
Eslovàquia	28 de maig de 1993 d
Gabon	11 d'agost de 1964 a
Ghana	9 de juliol de 1964 a
Iraq	14 de maig de 1965 a
Israel	10 de febrer de 1965 a
Libèria	16 de setembre del 2005 a
Lituània	2 d'abril del 2004 a
Malawi	18 de novembre de 1965 a
Níger	5 de maig de 1969 a
República Txeca	9 de febrer de 1996 d
Senegal	25 d'agost de 1965 a
Sri Lanka	2 de juny de 1967 a
Suècia	15 de març del 2001 a
Xipre	10 de juny de 1965 a

NOTES

1. La República de Vietnam s'havia adherit al Protocol el 3 de desembre de 1964.

4- IMPULS I CONTROL DE L'ACCIÓ POLÍTICA DEL GOVERN

4.4.3 Preguntes urgents

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 22 de novembre del 2006, ha examinat la pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 22 de novembre del 2006, relativa al cost que tindrà l'anomenada "Cimera sobre el futur d'Europa" que el Govern ha organitzat pels dies 30 de novembre i primer de desembre i, d'acord amb els articles 129 i 131 del Reglament del Consell General ha acordat admetre-la a tràmit, atorgar-li la

declaració d'urgència i ordenar la seva publicació, (Reg. Núm. 1401).

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2006

Joan Gabriel i Estany

Síndic General

A la Sindicatura

Jaume Bartumeu Cassany, conseller general, actuant en aquest acte en qualitat de president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, d'acord amb el que disposen els articles 129 i següents del Reglament del Consell General, passo a formular la següent pregunta perquè sigui resposta pel Govern, de forma oral, davant el Ple del Consell General:

Pregunta que es formula al Govern en relació al cost que tindrà l'anomenada "Cimera sobre el futur d'Europa" que el Govern ha organitzat pels dies 30 de novembre i primer de desembre.

Motivació

En el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra núm. 51 del 28 de juny del 2006 es publicava un edicte mitjançant el qual ens assabentàvem que el Govern, el mateix dia 28 de juny, adjudicava a l'empresa "SMADJA and Associates, SA" l'organització del Fòrum Econòmic Internacional d'Andorra per un preu de dos cents cinquanta mil euros (250.000 €).

En data 16 de novembre he rebut, en la meua qualitat de president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, una carta de data 15 de novembre mitjançant la qual el cap de Govern em convida a les sessions de la Cimera sobre el futur d'Europa. Aquesta manifestació, tot i no dir-se ja "Fòrum Econòmic Internacional d'Andorra", sembla correspondre al mateix projecte com sigui que, en el magnífic dossier que l'acompanya, hi apareix la mateixa firma SMADJA i Associates com a "elaborador de la cimera".

Més enllà del caràcter, absolutament pretensió i mancat de prudència, de la denominació de la trobada ens convé saber, a la vista de la llarga llista d'intervinents, quin serà el cost global de la cimera i, més concretament, quina quantitat suposa la contractació, el desplaçament i l'estada del conjunt de participants estrangers.

En aquestes condicions es pregunta al Govern:

Quin és el cost de la retribució dels participants que intervenen en les conferències i taules rodones de la "Cimera sobre el futur d'Europa" i en base a quina partida pressupostària es liquida?

Quin és el cost de les despeses de viatge i estada a Andorra dels participants i en base a quina partida pressupostària es liquida?

Altressi Dic

D'acord amb el que disposa l'article 131 del Reglament del Consell General, demano que la pregunta més amunt formulada obtingui la declaració d'urgència.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2006

Jaume Bartumeu Cassany
President